

Satraucošs, fascinējošs romāns, kas vienlaikus ir gan reālistisks, gan nedaudz fantastisks. Reti nākas piedzīvot, ka rakstnieks tik īpatni uzbrūk mūžīgā skaistuma noslēpumam, kā to dara varenais Greguārs Delakūrs.

Le Figaro littéraire

Slavenā franču rakstnieka liegajai un vērīgajai fabulai par sievieti, kura pārstāja novecot, piemīt gan šarms, gan saprāta diktēta morāle.

Sunday Express

Šajā romānā, kas oriģinālā veidā kritizē ārējā izskata diktatūru, Greguārs Delakūrs mūs pārliedina, ka “vecums ir uzvara”.

L'Obs

Nedaudz feministiska Dorianas Greja versija, kurai piemīt “Eža elegances” nezūdošais šarms un elegances, “Lasītāja vilcienā 6.27” pukstošā sirds un “Pazaudēto lietu glabātāja” burvība.

Amazon.com

GRÉGOIRE
DELACOURT

LA FEMME
QUI NE
VIEILLISSAIT PAS

roman

GREGUĀRS
DELAKŪRS

**SIEVIETE,
KURA
NENOVECOJA**

romāns

No franču valodas tulkojusi
Ilze Fogle

821.133.1-31

De 270

Grégoire Delacourt

LA FEMME QUI NE VIEILLISSAIT PAS

Copyright © 2018, Éditions Jean-Claude Lattès

Cover photo © Emmanuelle Hauguel

Ilzes Isakas vāka dizains

Greguārs Delakūrs

SIEVIETE, KURA NENOVECOJA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Iveta Polkmane*

Korektores *Jana Boikova* un *Diāna Graudiņa*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-638.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ilze Fogeļe, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare,

izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9173-5

*Šis ir veltījums manai mātei –
viņa jau ilgu laiku vairs nenoveco,
it īpaši viņa mīlēja septiņu gadu vecumu.*

“Sievietei, kura ir manā gultā,
Jau sen vairs nav divdesmit gadi [..].
Tā ir viņas sirds,
Klāta asarām
Un rētām,
Kas mani mierina.”

Žoržs Mustaki. *Sāra*

NO VIENS LĪDZ TRĪSDESMIT PIECI

Kad man bija gadiņš, es pilnībā atbildu savam vecumam. Apburošs septiņdesmit četrus centimetrus garš stiebriņš, apveltīts ar ideālu svaru – deviņi, komats, trīs kilogrami, galvaskausa apkārtmērs – četrdesmit seši centimetri, un to sedza gaišas matu sprogas un arī cepurīte, ja ārā pūta vējš.

Kad mani pārtrauca barot ar krūti, dienā es apēdu vairāk par pusotru litru piena. Mans uzturs tika papildināts ar dārzeņiem, cieti saturošiem produktiem un proteīnu. Launagā es tiku pie mājas ābolu biezeņa, kurā dažreiz palikušie augļa gabaliņi kā sorbets kusa zem aukslējām.

Kad man bija gadiņš, es spēru arī savus pirmos soļus – to apstiprina fotogrāfija; un, kamēr es tā lēkāju – maza, neveikla stirniņa –, dažreiz paklupdama aiz paklāja vai zemā galdiņa, visiem ardievas teica Koleta un Matiss, Simona de Bovuāra saņēma Gonkūra balvu un pasaulē nāca Džeina Kempione, nenojaušot,

ka trīsdesmit deviņus gadus vēlāk viņa mani apburs, novietojot Jaunzēlandes pludmalē flīģeli.

Divu gadu vecumā mana augšanas līkne darīja lepnus manus vecākus un pediatru.

Trīs gadu vecumā manā mutē zobu kolekcijai piedroņās četri otrie piena zobi, un kopā tie jau bija astoņi zobi – četri pirmie piena zobi un četri acuzobi –, bet mamma tomēr turpināja malt valriekstus un mandeles, tiklīdz es tos pieprasīju, baidīdamās, ka tie varētu iesprūst man rīklē.

Es biju izstiepusies gandrīz metru gara, precīzāk – deviņdesmit sešus centimetrus, mans svars bija statistiski pārsteidzošs: proporcionāli izvietojušies četrpadsmit kilogrami; galvas apkārtmērs bija sasniedzis piecdesmit divus centimetrus, kā bija norādīts manā veselības izrakstā, un mana tēva uzturēšanās Alžīrijā tika pagarināta; viņš sūtīja mums skumjas vēstules, fotogrāfijas, kurās bija redzams kopā ar saviem draugiem, – viņi smēķēja, dažreiz smējās, brīžiem izskatījās grūtsirdīgi, viņiem bija divdesmit divi, divdesmit pieci, divdesmit seši gadi, un viņi līdzinājās bērniem pieaugušo apģērbā.

Šķiet, viņi nekļūs vecāki.

Piecu gadu vecumā es biju kārtīga maza piecgadīga meitenīte. Es skrēju un lēkāju, es minu pedāļus un kāpelēju, es deju, man bija veiklas rokas, un es labi pratu zīmēt, es argumentēju, mani interesēja viss, es nelabi izrunājos, septiņu gadu vecumā es pati ģērbos

un lepojos ar to; Alžīrijā notika sacelšanās, un tētis atgriezās.

Viņam nebija vienas kājas, un es viņu neatpazinu.

Sešarpus gadu vecumā man izkrita priekšējie zobi, un, man smaidot, izskatījās, ka es vai nu viebjos, vai muļķojos. Dzelzs garša mutē, zobu feja, viena franka monēta zem spilvena.

Astoņu gadu vecumā papīros stāv rakstīts, ka esmu bijusi simt divdesmit četrus centimetrus gara un svērusi divdesmit kilogramus. Es nēsāju džersijas krekļus, rūtainus kokvilnas svārkus, vienkāršu kleitu ar pogājamu apkakli un smalkās svētdienās – zīda tafta kleitu. Lentas plīvoja manos matos kā tauriņi. Mammai patika mani fotografēt, viņa sacīja, ka skaistums nav mūžīgs, ka tas vienmēr kā putns no krātiņa aizspurdz prom un ka ir svarīgi to paturēt atmiņā; svarīgi tam pateikties, ka tas mūs izvēlējies.

Mamma bija mana princese.

Astoņu gadu vecumā es jau apzinājos savu seksuālo identitāti.

Es pratu saskatīt atšķirību starp skumjām un vilšanos, prieku un lepnumu, dusmām un greizsirdību. Es zināju, ka esmu nelaimīga, jo tētis neuzdrošinājās uzsēdināt mani uz ceļiem par spīti savai jaunajai protēzei. Es pazinu prieku, kad viņš bija labā omā; viņš tēloja Garo Džonu Silveru, stāstīja man par dārgumiem, jūrām un piedzīvojumiem. Es pazinu vilšanos, kad viņš cieta, kad viņš bija sliktā omā, un

tad viņš pārvērtās par holerisku un biedējošu Garo Džonu Silveru.

Deviņu gadu vecumā es skolā iemācījos, ka revolūcijas priekšvakarā cilvēki dedzīgi soļoja ielās, vēl mums stāstīja par Gambeta aizmukšanu gaisa balonā un par kādu krievu, kas riņķoja kosmosā virs mūsu galvām, – vēlāk viņš deva savu vārdu krāterim divsimt sešdesmit piecu kilometru diametrā.

Desmit gadu vecumā es izskatījos pēc desmit gadus vecas meitenītes. Savā nodabā sapņoju par Džeinas Benksas matu griezumumu – poniju, no *Mērijas Popinsas*, kuru mēs ar ģimeni bijām aizgājuši noskatīties kinoteātrī *Le Royal*. Es sapņoju arī par māsiņu vai brālīti, bet tētis vairs negribēja bērnu pasaulē, kurā nogalina bērnus.

Viņš nekad mums nestāstīja par Alžīriju.

Tētis atrada stiklinieka darbu – virves dejotājs uz saliekamajām kāpnēm, ne jau trūkstoša kāja diktēs noteikumus! Viņš bieži krita, lamājās uz zudušo kāju, un katrs jauns pakāpiens uz augšu bija uzvara; es to daru tavas mātes dēļ, lai viņa saprot, ka neesmu kropļis. Viņam patika skatīties uz cilvēkiem. Vērot tos. Tas viņu pārliecināja, ka sāpes ir visur. Viņa vecuma vīrieši bija atgriezušies no Alžīrijas ar nedziedināmiem ievainojumiem, izrautām sirdīm, aizšūtām mutēm, lai nespētu stāstīt, ar aizlipušiem plakstiem, lai neatdzīvinātu šausmas.

Viņš stikloja klusumu, kā aizver rētas.

Mamma bija skaista.